

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 28

Den 10 Juli

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: Signe och A. Walder.

44 årg.

1927

Herrens tjänare.

Jes. 42: 1—8.

Herren Jesus framställes i skriften såsom Herrens tjänare, därför att han av Gud mottagit det härliga uppdraget att bliva en frälsare för det avfälliga människosläktet. Gud själv hade utkorat honom. Och hans välbehag vilade över Kristus därför att han var villig att lyda sin Fader. Han vill också, att du skall bliva hans tjänare, och, om du lyder och tjänar honom, skall hans välbehag vila över dig.

För att Kristus skulle kunna utföra det stora uppdrag, som han fått av Gud, utrustade denne honom med makt och han lät sin Ande vila över honom i rikt mått.

Profeten visar oss, vad Kristus skulle göra, då han kom. Han skulle utbreda rätten bland folken och förkunna för alla frälsningens stora sanning. Inför alla skulle han vittna om Guds stora nåd och kärlek, och han skulle upprätta ett rike i vilket rätten och sanningen skulle triumfera.

Av profetens ord få vi också se, huru denne Herrens tjänare skall uppträda. Han kommer icke med stora ord och höga later. Han uppträder

icke på ett pockande sätt så att människorna frukta för honom. Han kommer mild och saktmodig. Kärleksfullt talar han med människorna om det, som hör till Guds rike.

Då vi se, huru Jesus framträdde på jorden, finna vi, att profeten på ett med verkligheten överensstämmande sätt tecknat Jesu bild. De arma och fattiga hade i honom en verklig hjälpare. De kände sig också dragna till honom. Kärleken lyste så varm ur hans milda ögon. Och då han talade till dessa själar, som han mötte på sin väg, voro hans ord fulla av tröst och hugsvalelse.

Han ömmade för alla, och hans mjuka hand var alltid färdig att hjälpa de nödlidande. Alla skuldbelastade som kommo till honom gav han sin frid. Och de små barnen, som mödrarna framburo till honom, för dem hade han också tid. Ingen är så kärleksfull som Jesus, och i detta ligger en stor tröst. Då vi ha syndat och förgått oss, få vi komma till honom, och han går då icke till rätta med oss utan förlåter våra synder.

Har du tänkt på storheten av att du har en sådan frälsare?

Det är stort att veta, att Jesus har ett sådant kärleksfullt sinne, men det är icke desto mindre stort, att han äger makt att utföra sin vilja. Många vilja göra mycket men sakna kraft. Du har känt mer än en gång, att du skulle vilja göra ett riktigt krafttag. Men du saknade förmåga därtill. Men lägg märke till, att Kristi kraft skall icke förtyna eller brytas.

Vem har givit Kristus denna utomordentliga kraft? Det har Fadern givit honom. Han som har skapat himmelen och utbrett jorden och som har givit liv åt människorna. Och makten som Kristus fått, skall han väl använda till att förlösa syndens fångar. Han skall krossa syndens, dödens och djävulens välde.

Han skall nedslå alla fiendens härskaror, och han skall upplysa och vägleda människorna. Ja, han skall spränga gravens bommar och dödsrikets portar och en dag framställa de sina utan fläck och skrynka inför sin Faders ansikte. Det skall han göra såsom Herrens tjänare.

A. Walder.

"Guldsbogen."

(Forts. fr. n:r 27.)

"Vilken klar luft och sådan doft av kåda. Här måste man bli stark till både kropp och själ", sade fröken Örttenblad till pastorskans, som satt vid hennes sida i åkdonet. "Ja, det har vi, under dessa år sett många exempel på", sade hon stilla.

"Tänk bara på denne man", hon såg menande på Klinte, som satt på kuskbocken och körde med Gulli vid sin sida, han kom till oss som en riktig stackare och nu är han den bästa bland kolonisterna. Det var riktigt

rörande då han berättade för oss huru han fann sitt barn. Guds vägar äro underliga och hans trofasthet är stor. — — — Och så han längtat efter henne. — — — "Ja, det har nog varit ömsesidigt", sade fröken Emma leende.

"Ni har ju även fått gå Herrens ärende", fortsatte frun, "då ni tagit er an den lilla flickan. Hon ser rar och väluppfostrad ut."

"Ja, ni anar ej vad hon varit för mig i min ensamhet och hur mitt hjärta fäst sig vid henne. Ibland kän-

ner jag mig orolig för att mista henne, hon tillhör ju nu sin far."

"Hon behöver dock er, bättre än ni behöver henne", invände pastorskan, "och hennes far kan ingenting göra för sitt barn i dessa obygder. Det vore lyckligt om ni ännu några år ville vårda hans barn."

Fröken Emma kände sig riktigt styrkt av dessa ord, ty hon skulle ej nu kunna skiljas från Gulli.

På en platå, omgivet av skog på trenne sidor och den öppna platsen vättande å söder, låg pastorsbostället och inbjöd till vila, efter den långa resan. Flaggan vinkade sitt välkommen och kaffebordet stod dukat i bersån. En bukett vackra ängsblommor prydde bordet. Det fanns således blommor häruppe i nordn, undrade Gulli, som tänkt sig naturen helt annorlunda.

"Ja, här är gräset frodigare och ängsblommorna praktfullare", sade pastorn, "men blott för en kort, het sommar. Häruppe kommer hösten så tidigt med sina kalla frostnätter och förstör all fåring."

"Men sommaren är skönast här uppe", sade hans hustru, "en gengäld för vinterns långa kyla."

"Det skall bli obeskrivligt skönt att få njuta av er korta sommar och ert trevliga sällskap", sade fröken Emma artigt.

"Då börja vi med kaffet", sade pastorskan leende. "Var så goda!"

Tröttheten efter resan var som bortblåst och man samspråkade med varandra som gamla bekanta. Gulli såg så strålande lycklig ut där hon satt mellan far och tant Emma. Nu var hennes lycka fullkomlig.

Sedan resenärerna tagit sitt sommarhem i besittning och uttryckt sin förjusning över de hemtrevliga och luftiga rummen, skulle man se på omgivningarna och den lilla kolonien.

Från gårdsplanen hade man utsikt

över ett stycke av myrmarken, som genom dikning och oförtrutet arbete, blivit uppodlad av kolonisterna.

Här och var reste sig ett litet nybygge omgärdat och planterat med träd och buskar.

Just där, litet högre än de andra, låg en liten stuga inbäddad i grönska. Den var nymålad, röd med vita knutar, och framför den lilla förstugekvisten stodo tvänne björkar, hopbundna i topparna, bildande en äreport.

"Där, Gulli, ligger min stuga", sade Klinte rörd, och pekade bortåt kullen. "Det är en stor dag för mig i dag då jag får hälsa mitt barn och hennes moderliga vän välkommen hitupp. Som ett barn har jag glatt mig åt Er ankomst och nu hoppas jag att Ni skall trivas ibland oss här på myren."

— Så vill jag vid detta tillfälle tacka mina välgörare, pastorn och hans fru för deras tålmod och godhet mot mig, ty näst Gud har jag dem att tacka för allt vad jag är och äger. Utan dem har jag ingen stuga haft och kanske hade jag ännu irrat olycklig och rotlös ute i världen."

Det var många ord för den eljes så tyste mannen, men nu var det sagt, — — det som han så länge velat säga.

"Tack skall du ha, Klinte", sade pastorn. Det gjorde våra hjärtan riktigt gott att höra din frimodighet och ditt tack. Gud välsigne dig och ditt barn, men gå nu och visa din egen dom. Min hustru och jag äro nu upptagna en stund."

Gulli tog sin fars arm och med den lediga handen fattade hon tant Emmas hand. Så gingo de tre den nötta gångstigen över myren, där far gått så många ensamma trötta steg, men där han danats till en ny människa.

"O, så trevligt här är"! utropade Gulli när hon steg in i den prydliga stugan. "Har du gjort detta själv?"

"Ja, min tös, vinterkvällarna äro långa och då hinner man med en hel del."

(Forts.)

Det stiger en lovsång . . .

*Det stiger en lovsång mot
himmelens höjd
från fjällar och skogar och
dalar,
där fåglarna drilla av jub-
lande fröjd,
och bäckarna sorla bland
alar!*

*Allt sjunger Guds pris,
ja, allt på sitt vis
om Gud och Hans härlighet
talar!*

*Där älvarna brusa, där lju-
der med makt
den sängen, den härliga,
rena,
där skogarna susa i grön-
skande prakt,
den höres till aftonen sena.
O, lyssna en gång
till viddernas sång,
de sjunga Guds ära allena!*

Guds lov och Guds ära med hjärta och röst
jag även i dag ville sjunga,
ty Han är min starkhet, min sköld och min
tröst
när bördor och sorger bli tunga!

Ja, stige i fröjd
mot himmelens höjd
en lovsång från gamla och unga!

ELLA.

Svalparet.

Av Gerda Ghobé

Gudrun gick i väntan på svalparet, som hade sitt bo längst upp under takåsen.

Svalorna voro så näpna och kvicka av sig. De brukade kretsa av och an över Storgården, där Gudrun hade sitt hem. Det var för innerligt roligt också, när svalmamma låg på sina ägg och alla de små ungarerna kommo fram ur äggen. De stucko fram sina gula näbbar under tegelpannorna, och så pepo de och skreko efter mat, så mycket de orkade. Svalpappa kom flygande med feta maskar och stora flugor. Då spärrade ungarerna upp sina gap och svalde och åto av hjärtans lust.

Så kom den tiden, när de skulle lära sig flyga. Somliga voro djärva och flögo långt. Andra åter voro litet rädda av sig och sutto helst kvar hos svalmamma. Men då kallade svalpappa på de rädda barnen. Försiktigt bar det av med honom i spetsen.

Det var så tomt, när svalorna reste. För då kom snart den tråkiga hösten, när man fick sitta inne hela dagarna ibland.

Men när värmen och sommaren kom, då kunde Gudrun vara viss om, att svalparet infann sig. "Långt, långt bort från det fjärran soliga södern", hade mor sagt.

Det var en solig morgon i slutet av maj. Gudrun låg i sin lilla säng i barnkammaren. För i sängkammaren låg Lillan nu för tiden. Gudrun kun-

de inte riktigt med Lillan. Alla fjäskade för henne, och ingen brydde sig om Gudrun. Det kunde se riktigt mörkt ut ibland i det lilla barnahjärtat vid tanken på Lillan. Gudrun önskade, att hon aldrig kommit till far och mor.

Allt detta låg Gudrun och tänkte på den där soliga morgonen. Barnjungfrun hade varit inne och öppnat fönstret, medan Gudrun ännu sov. Den friska morgonluften strömmade in, och solstrålarna hoppade och lekte över väggar och tak.

— Men tyst vad var det?

— Var det inte svalparet, som kommit? Jovisst.

Gudrun kände igen deras pip. På sina bara fötter tassade hon fram till det öppna fönstret. Mycket riktigt! Där sutto svalorna på takrännan.

— Goddag, goddag! kvittrade svalorna.

— Hur mår lilla Gudrun?

— Tack, jag mår bra, sade Gudrun och neg helt artigt, så att det vita nattlinnet släpade.

— Men du ser inte vidare glad ut, invände svalmamma. Det är jag inte heller, för Lillan har nyss kommit hit. Och alla här i huset bryr sig bara om henne och ingen tittar åt mej. Jag tycker inte, att Lillan är så märkvärdig.

— Det kan så vara, svarade svalpappa. Men Lillan är då inte så självkär och avundsjuk som du, Gudrun

lilla. Tänk, om du skulle glömma dig själv och börja hålla av Lillan i stället.

Gudrun svarade inget, utan tassade långsamt åter till sin lilla säng. Där låg hon och funderade en stund. Hon var visst riktigt stygg. Och stygga barn, tycker inte Jesus om. Det var det allra värsta. Gudrun började gråta, så ledsen kände hon sig. Och när hon gråtit sig trött, så somnade hon på nytt.

Hon vaknade vid, att mor stod vid hennes säng.

Gudrun slog armarna om hennes hals. Och så viskade hon i mors öra:

— Jag tycker allt om Lillan.

— Det var snällt, sade mor. Ser du Lillan är så liten och behöver mer hjälp än du nu. Jag har inte känt igen min lilla Gudrun på en tid, men nu har jag visst fått tillbaka min snälla flicka.

— Tror mor, att Jesus håller av mig nu? frågade Gudrun.

— Det gör han säkert, lilla barn. Han älskar alltid den, som glömmet sig själv för andra.

Gudrun gömde sitt huvud vid mors bröst. Det kändes så gott att vara älskad av Jesus.

Söndagsskolan i Bastuträsk.

Söndagsskolan i Bastuträsk sänder sina innerliga hälsningar till alla söndagsskolor landet runt.

F. Östlund.

Lille Nsetos bön.

tanför gossuset vid Kingoyi sutto en härlig månskenskväll en liten skara skolgosar. "Låtom oss ha ett bönemöte", sade en av dem. Förslaget togs med glädje av alla, och snart var bönemötet i gång. Bland deltagarna däri var den lille Nseto. När turen kom till honom bad han: "Vår him-

melske Fader, välsigna våra vänner på andra sidan havet, särskilt söndagskolbarnen med de stora varma hjärtana som samla pengar och sända hit lärare att undervisa oss om livets väg. Giv oss så stora hjärtan och så mycken kärlek som de ha." Beder du lika ivrigt för dem, som de för dig?

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 17 juli.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Jesus har makt över naturen. Matt. 8:23—27.

Minnesvers: Vad är denne för en, eftersom både vindarna och sjön äro honom lydiga? Matt. 8:27 b.

MELLANAVDELNINGEN.

Den lidande Frälsaren. Jes. 53:1—6.

Minnesvers: Se, Guds Lamm, som borttager världens synd! Joh. 1:29 b.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Den första församlingens segerdag. Apg. 2:20—41.

Minnesvers: Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro fjärran, så många som Herren vår Gud kallar. Apg. 2:39.

Brevväxling med de små.

Löst 20 uppgifter.

Bertil Lindahl, Riddartorp, Kvinestad, *Asklanda.*

Anna-Lisa Lundgren, Gissebo skola, *Hjorted.*

Vicktor och Hedvig Aurén, Byn Hedås, *Edebäck.*

Maja Nilsson, Asplungstorp, *Västra Åmtervik.*

Anna Eliason, Friskutan, *Sollebrunn.*

Majken Karlsson, Påtorp, *Marianelund.*

Gerhard och Gunborg Svensson, Ormåsa, *Rängedala.*

Edvard Johansson, Lindstad 36, *Smålands Rydaholm.*

Karin och David Haldorsson, Alarp, *Timmele.*

Elsa Leander, Nytorget 8, 1 tr., *Stockholm.*

John Gunnar Nyrén, Byn, *Edane.*

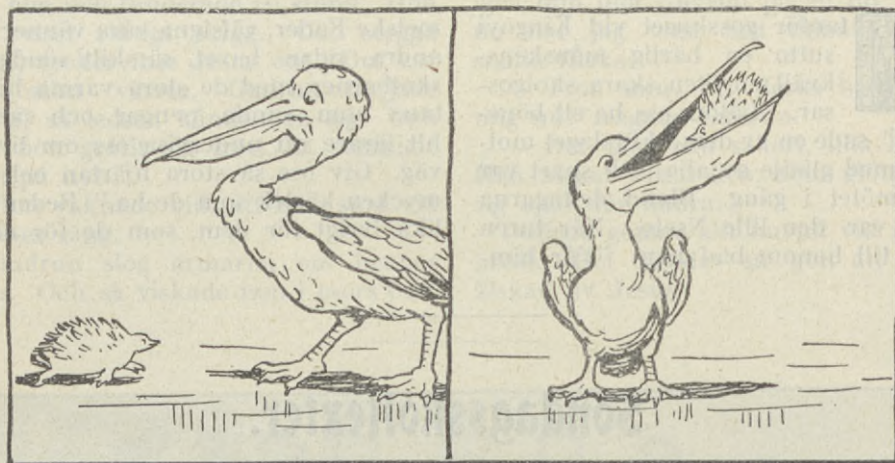
Maj, Ruth och Josef Svärd, Box 36, *Hörle.*

Ella Vängberg, Högekulla, *Sollebrunn.*

Gustav Aurelius Johansson, Krona, *Edane.*

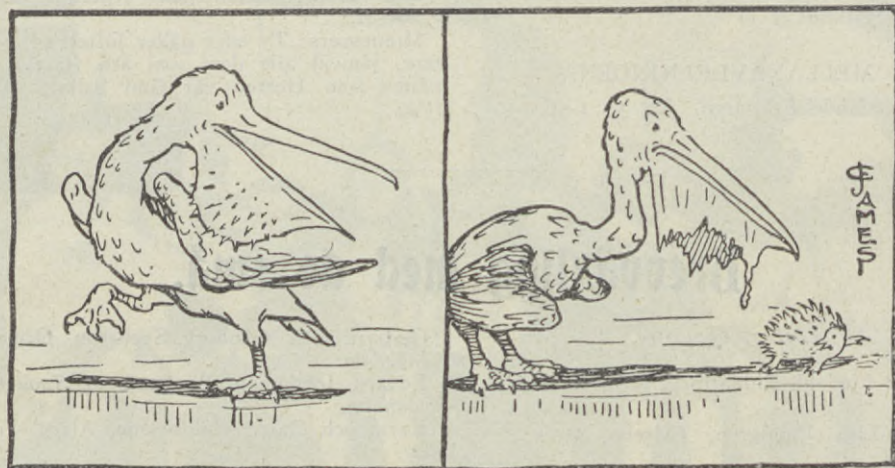
Helga Amalia Håkansson, Slätteberga, *Degeberga.*

Pelikanen och piggsvinet. Sör våra minsta.

En dag, när herr Pelikan var ute för att söka sig föda, mötte han ett piggsvin. "Den där blir lagom till frukost åt mig", tänkte han och öppnade sin

värre, för att hålla den lille gynnaren kvar, men förgäves. Rätt som det var, hade han gjort ett så stort hål i påsen, att han kunde hoppa ut och springa sin väg. Där stod nu pelikanen med

stora näbb, i vilken piggsvinet hastigt och lustigt åkte in. Men det var ingen trevlig frukostbiff, han fått tag i.

Piggsvinet spärrade ut sina vassa taggar, och stack sönder pelikanens fina påse, som han skulle ha att samla sin föda i. Den olyckliga fågeln stretade

sönderriven påse, utan frukost och med lång näsa på köpet. Det är inte värt att vara mallig och tro att man skall rå på de små, de kunna vara svåra nog att tas med ibland.

S. W.